

ποιήσει τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ. 9—14 Anspielungen: 10 ἄνθρωποι δύο . . . εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι, ὃ εἰς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης . . . 14 δεδικαιωμένος . . . ὁ ταπεινῶν. 15—17 Die Kinder und das Reich Gottes: bezeugt ist v. 16 ἄφετε τὰ παῖδια ἔρχεσθαι πρὸς με· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

18—23 Der reiche Jüngling, (wörtlich, s. u.) mit einigen in den Marcionit. Codd. selbst schwankenden Abweichungen (18 εἰπέ τις

9—14 l. c.: „*Templum creatoris inducit et duos adorantes diversa mente describit, Pharisaicum in superbia, publicanum in humilitate, ideoque alterum reprobatum, alterum iustificatum descendisse*“.

16 Dial. I, 16 wörtlich in einer Marcionitischen Antithese τῶν οὐρανῶν (nach Matth.) mit A*^a b c syr^{cu} > τοῦ θεοῦ.

18—23 Epiph., Schol. 50: „Εἰπέ τις πρὸς αὐτὸν διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; ὁ δὲ μὴ με λέγε ἀγαθόν· εἰς ἐστὶν ἀγαθός, ὁ θεός“. προσέθετο ἐκεῖνος „ὁ πατήρ“ καὶ ἀντὶ τοῦ „τὰς ἐντολὰς οἶδας“ λέγει „τὰς ἐντολὰς οἶδα. Text., l. c.: „*Sed quis optimus, nisi unus, inquit, deus?*“ . . . „*Denique interrogatus ab illo quodam: Praeceptor optime, quid faciens vitam aeternam possidebo?*“ . . . „*Cumque ille principaliora quaeque adfirmasset observasse se ab adolescentia: unum, inquit, tibi deest: omnia quaecumque habes, vende et da pauperibus, et habebis thesaurum in caelo, et veni, sequere me*“ . . . „*Resciditne Christus priora praecepta non occidendi, non adulterandi, non furandi, non falsum testimonium testandi, diligendi patrem et matrem, an et illa servavit?*“ . . . „*ut gloriosissimus ille oblatori praeceptorum pecuniam multo cariore habiturus traderetur*“ . . . „*manifestando, unius esse et dei nomen et optimi et vitam aeternam et thesaurum in caelo*“ . . . „*praecepta, inquit, scio . . . vende quae habes . . . et da egenis . . . et veni, sequere me*“ . Dial. II, 17: Προσελθόντος αὐτῷ τινός· Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; εἶπε δὲ („εἰ“ ohne δὲ Rufin) Ἰησοῦς· τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθός εἰ μὴ εἰς ὁ θεός· ὁ δὲ ἔφη· τὰς ἐντολὰς οἶδα (Ruf: „et adiecit dicens: Mandata nosti“ ist Korrektur) μὴ φονεύσης, μὴ μοιχεύσης, μὴ κλέψης, μηδὲ ψευδομαρτυρήσης, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου. καὶ, φησὶν („at ille ait“) ταῦτα πάντα ἐπύλαξα ἐκ νεότητος („iuventute mea“). ἀκούσας ταῦτα („respondens vero“) ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἔν σοι λείπει πάντα ὅσα („vade omnia“) ἔχεις πώλησον καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ. Dial. I, 1: λέγοντος τοῦ Χριστοῦ. „οὐδεὶς ἀγαθός εἰ μὴ εἰς, ὁ πατήρ“. Hippol., Philos. VII, 31 (aus Antithesen): „Τί με λέγετε ἀγαθόν; εἰς ἐστὶν ἀγαθός“. Vielleicht gehört auch Clem. Hom. XVIII, 1 hierher, wo wohl Marcion als Simon Magus spricht: μὴ με λέγε ἀγαθόν· ὁ γὰρ ἀγαθός εἰς ἐστίν, ὁ πατήρ ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Orig., de princ. II, 5, 1: „*Super est eis (scil. Marcionitis) etiam illud, quod velut proprie sibi datum*